

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 165/2020-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti LEVEN, a. s., Ulica 29. augusta 23, Bratislava, IČO 36 540 005, zastúpenej advokátkou JUDr. Silviou Filipovou, Radvanská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 CoKR 22/2018-1694 z 20. septembra 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 R 3/2013-1706 z 19. novembra 2018 a

ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Empire Services s. r. o., Trnavská 6/c, Bratislava, IČO 35 835 346, zastúpenej advokátkou JUDr. Adelou Valockou, Radvanská 1, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 CoKR 22/2018-1694 z 20. septembra 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 R 3/2013-1706 z 19. novembra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti LEVEN, a. s., a obchodnej spoločnosti Empire Services s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia sťažovateľiek

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti LEVEN, a. s., Ulica 29. augusta 23, Bratislava, IČO 36 540 005 (ďalej aj „prvá sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 CoKR 22/2018-1694 z 20. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 R 3/2013-1706 z 19. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Ústavná sťažnosť prvej sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Ústavnému súdu bola 12. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Empire Services s. r. o., Trnavská 6/c, Bratislava, IČO 35 835 346 (ďalej aj „druhá sťažovateľka“, spolu s prvou sťažovateľkou aj „sťažovateľky“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu.

4. Ústavná sťažnosť druhej sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Lalíkovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi.

5. Uznesením č. k. PLs. ÚS 10/2020-8 z 26. februára 2020 boli ústavné sťažnosti vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 60/2019 a sp. zn. Rvp 62/2019 spojené na spoločné konanie s tým, že ďalej budú vedené pod sp. zn. Rvp 60/2019.

6. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 boli označené ústavné sťažnosti predbežne prejednané v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

7. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-220 z 25. júla 2013 začal proti prvej sťažovateľke na jej návrh reštrukturalizačné konanie. Uznesením č. k. 1 R 3/2013-224 z 8. augusta 2013 bola povolená reštrukturalizácia prvej sťažovateľky a ustanovený reštrukturalizačný správca.

8. Okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-338 z 8. januára 2014 zamietol návrh veriteľov Slovenský plynárenský priemysel, a. s., a Kümpers Textil Slovensko, s. r. o., na zastavenie reštrukturalizačného konania, na začatie konkurzného konania a na vyhlásenie konkurzu na majetok prvej sťažovateľky ako dlžníka z dôvodu tvrdeného porušenia povinností správcu.

9. Krajský súd uznesením sp. zn. 25 CoKR 1/2014 z 26. marca 2014 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-338 z 8. januára 2014. Následne okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-803 zo 16. apríla 2014 zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie, vyhlásil konkurz na majetok prvej sťažovateľky, ustanovil konkurzného správcu a vyzval veriteľov na prihlasovanie pohľadávok.

10. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 375/2014-80 zo 4. februára 2015 rozhodol o porušení práv prvej sťažovateľky uznesením okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-803 zo 16. apríla 2014, označené uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

11. Okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-990 zo 4. mája 2015 potvrdil reštrukturalizačný plán prvej sťažovateľky a ukončil reštrukturalizáciu.

12. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 34/2016-41 z 13. septembra 2016 rozhodol, že uznesením okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-990 zo 4. mája 2015 bolo porušené základného právo Slovenského plynárenského priemyslu, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, označené uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

13. Okresný súd následne uznesením č. k. 1 R 3/2013-1646 z 20. júna 2018 zamietol reštrukturalizačný plán prvej sťažovateľky. Proti označenému uzneseniu podala prvá sťažovateľka odvolanie.

14. O tomto odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-1646 z 20. júna 2018 potvrdil.

15. Okresný súd následne napadnutým uznesením zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie, vyhlásil konkurz na majetok prvej sťažovateľky, uznal konkurz za hlavné insolvenčné konanie, ustanovil správcu konkurznej podstaty a vyzval veriteľov, aby si prihlásili svoje pohľadávky.

16. Prvá sťažovateľka pred ústavným súdom namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Tvrdí, že o návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou 7. februára 2014 bolo meritórne rozhodnuté až 20. septembra 2018, teda až po takmer piatich rokoch.

17. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu prvá sťažovateľka argumentuje, že tento nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý v rozpore s § 154 ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) posudzoval proces prihlasovania a schvaľovania prihlášok veriteľov do reštrukturalizácie. Prvá sťažovateľka zdôrazňuje, že okresný súd v žiadnom prípade nebol v tomto štádiu reštrukturalizačného konania oprávnený posudzovať postup pri prihlasovaní pohľadávok a postup správcu pri ich schvaľovaní. Podľa názoru prvej sťažovateľky sa okresný súd „mal zaoberať výlučne otázkami a zo spisu mal zisťovať výlučne, či boli podstatným spôsobom porušené niektoré zákonné pravidlá týkajúce sa plánu, t. j. či plán obsahuje všetky podstatné náležitosti, či pri príprave plánu boli dodržané pravidlá spolupráce medzi sťažovateľom (dlžníkom), správkyňou a veriteľským výborom, či bol plán schválený veriteľským výborom zákonným spôsobom, či bolo umožnené účastníkom konania nahliadať do plánu v súlade so zákonom, či neboli porušené pravidlá ohľadom možných žiadostí o zmenu plánu, či bol plán upravovaný v súlade so zákonnými pravidlami a podobne“.

18. Prvá sťažovateľka ďalej k napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta, že tento nenapravil pochybenie okresného súdu spočívajúce v konštatovaní rozporu plánu so spoločným záujmom veriteľov. K tomuto uvádza, že na zamietnutie plánu pre jeho rozpor so spoločným záujmom veriteľov je nevyhnutné, aby išlo o rozpor podstatný, o čo v danom prípade zjavne nejde. Krajský súd sa taktiež nedostatočným spôsobom vysporiadal s jej tvrdením, že plán je možné plniť až po jeho schválení.

19. Pokiaľ ide o porušenie práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, prvá sťažovateľka namieta, že zastavením reštrukturalizačného konania a začatím konkurzného konania, resp. vyhlásením konkurzu sa obchádza vôľa oprávnených veriteľov ako účastníkov reštrukturalizačného konania a zvýhodňujú sa veritelia, ktorí nemali hlasovacie právo a ktorým bolo takto umožnené opätovne v celom rozsahu uplatniť všetky práva v konkurznom konaní, ktoré by inak v reštrukturalizačnom konaní nemali.

20. Prvá sťažovateľka napokon namieta, že všeobecné súdy majú povinnosť zohľadňovať nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania. Vyhlásením konkurzu sa dosiahne nižšia miera uspokojenia jej veriteľov, ako by sa dosiahla pri reštrukturalizácii, čo je v rozpore so záujmom veriteľov a s účelom reštrukturalizačného konania. Krajský súd mal taktiež zohľadniť dôsledky svojho rozhodnutia, teda nevyhnutnosť zániku prvej sťažovateľky namiesto reštrukturalizácie, a to navyše v situácii, keď prvá sťažovateľka neporušila žiadnu zo svojich povinností.

21. V dôsledku uvedených pochybení krajského súdu malo dôjsť aj k porušeniu práva prvej sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu.

22. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, toto bezprostredne nadväzuje na napadnuté uznesenie krajského súdu, a preto aj ním došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

23. Prvá sťažovateľka taktiež navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť oboch ňou napadnutých uznesení, keďže dôsledky napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu sú pre ňu nezvratné a likvidačné.

24. Druhá sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že v rámci svojej podnikateľskej činnosti obchodovala s prvou sťažovateľkou, z čoho jej vznikla voči prvej sťažovateľke pohľadávka vo výške 80 000 €. Druhá sťažovateľka uplatnila svoju pohľadávku voči prvej sťažovateľke v označenom reštrukturalizačnom konaní.

25. Druhá sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uplatňuje námietky, ktoré sa v zásade prekrývajú s námietkami, ktoré vo svojej ústavnej sťažnosti uplatnila prvá sťažovateľka.

26. Aj druhá sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu.

27. Na základe uvedeného prvá sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: *„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, základné ľudského právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici s č.k. 41CoKR/22/2018-1694 z 20.09.2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica s č.k. 1R/3/2013-1706 z 19.11.2018 porušené boli.*

2. *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sč.k. 41CoKR/22/2018-1694 z 20.09.2018 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica s č.k. 1 R/3/2013-1706 z 19.11.2018 sa zrušujú...*

3. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania ...“*

28. Druhá sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo Sťažovateľa na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, základné právo Sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, základné ľudského právo Sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo Sťažovateľa na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici s č.k. 41CoKR/22/2018-1694 z 20.09.2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica s č.k. 1R/3/2013-1706 z 19.11.2018 porušené boli.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s č.k. 41CoKR/22/2018-1694 z 20.09.2018 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica s č.k. 1R/3/2013-1706 z 19.11.2018 sa zrušujú ...*

3. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania ...“*

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

29. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

30. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

31. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

32. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

33. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

34. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

35. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

36. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

37. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

38. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

39. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

40. Ústavný súd stabilne judikuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,

t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

41. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

42. Ústavný súd sa už v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyjadril k charakteru reštrukturalizácie, ako aj k rozhodovaniu všeobecných súdov v reštrukturalizácii (I. ÚS 200/2011, I. ÚS 311/2014, I. ÚS 367/2015). Reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. e) a f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Reštrukturalizácia chráni dlžníka pred veriteľmi, čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu.

43. Úlohou reštrukturalizačného súdu je pôsobiť v procese reštrukturalizácie aktívne tak, aby reštrukturalizácia nemohla byť vnímaná ako proces účelového spolupôsobenia dlžníka a správcu (prípadne aj niektorých veriteľov) s cieľom vylúčiť významných veriteľov z rozhodovania a hlasovania (II. ÚS 34/2016, I. ÚS 300/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

44. Sťažovateľky namietajú porušenie svojich práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu.

45. Sťažovateľky tvrdia, že k porušeniu ich práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie, vyhlásil konkurz na majetok prvej sťažovateľky, uznal konkurz za hlavné insolvenčné konanie, ustanovil správcu konkurznej podstaty a vyzval veriteľov, aby si prihlásili svoje pohľadávky, malo dôjsť z dôvodu, že toto uznesenie predstavuje následok napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie prvej sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, a teda v prípade vyslovenia porušenia práv sťažovateľiek napadnutým uznesením krajského súdu by nevyhnutne malo dôjsť aj k porušeniu ich práv napadnutým uznesením okresného súdu.

46. Ústavný súd už v obdobných prípadoch pristúpil k posúdeniu uznesenia o vyhlásení konkurzu (pozri I. ÚS 200/2011, I. ÚS 300/2018), keď konštatoval, že takéto uznesenie predstavuje vyústenie predchádzajúceho reštrukturalizačného konania. Ústavný súd nevidel dôvod na to, aby v tejto veci postupoval odlišným spôsobom.

III.1 Namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu

47. Sťažovateľky namietajú, že o návrhu reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou 7. februára 2014 bolo meritórne rozhodnuté až 20. septembra 2018, teda až po takmer piatich rokoch, v dôsledku čoho mali vzniknúť vo veci zbytočné priet'ahy.

48. Ústavný na úvod upriamuje pozornosť sťažovateľiek na skutočnosť, že k prípadnému porušeniu ich procesného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť postupom okresného súdu a krajského súdu v príslušných konaniach, nie však ich rozhodnutiami, ako to zhodne namietajú sťažovateľky, ktoré sú v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpené, v petite svojich ústavných sťažností.

49. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľky namietajú zbytočné priet'ahy, ktoré mali vzniknúť v reštrukturalizačnom konaní, pričom v čase podania ich ústavných sťažností bolo vo veci reštrukturalizácie právoplatne rozhodnuté uznesením okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-1646 z 20. júna 2018 v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu.

50. Ústavný súd stabilne judikuje, že ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je možné poskytnúť len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

51. Pokiaľ ide o namietané prietahy v konkurznom konaní, prvá ani druhá sťažovateľka ústavnému súdu nepredložili žiadne dôkazy, resp. ani len konkrétne tvrdenia, že k zbytočným prietahom zo strany okresného súdu by v označenom konkurznom konaní skutočne došlo. Navyše, sťažovateľky podali svoje ústavné sťažnosti na prietahy v postupe okresného súdu ani nie dva mesiace po tom, čo bol na prvú sťažovateľku vyhlásený konkurz, preto by už na prvý pohľad bolo možné konštatovať, že postup okresného súdu v označenom konkurznom konaní ešte v okolnostiach tejto veci v zásade nemohol vykazovať znaky zbytočných prietahov.

52. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavných sťažností odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (porovnaj I. ÚS 300/2018, III. ÚS 138/2019).

III.2 Namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

K námietke posudzovania procesu prihlasovania a schvaľovania prihlášok veriteľov do reštrukturalizácie

53. Sťažovateľky namietajú, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý v rozpore s § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii posudzoval proces prihlasovania a schvaľovania prihlášok veriteľov do reštrukturalizácie.

54. Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: „*K prvej odvolacej námietke dlžníka odvolací súd uvádza, že nie je možné prisvedčiť odvolateľovi v tom, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Konkrétne, že súd prvej inštalácie v rozpore s ustanoveniami ZKR podrobil skúmaniu postup pri prihlasovaní prihlášok veriteľa S&B a SPP a. s. bez náväznosti na prípravu či schvaľovanie plánu. S týmto tvrdením dlžníka sa odvolací súd nemohol stotožniť, pretože po oboznámení*

sa s chronológiou spisu je nesporne odvolacím súdom zistené, že súd prvej inštancie sa musel vysporiadať s postupom správkyne pri prihlasovaní prihlášok veriteľa S&B a SPP a. s., a to práve na návaznosť na prípravu a schvaľovanie plánu. Táto povinnosť súdu prvej inštancie konkrétne vychádzala z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS/34/2016-41 zo dňa 13.09.2016, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti SPP a. s. o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd SR rozhodol, že úlohou reštrukturalizačného súdu je pôsobiť v procese reštrukturalizácie aktívne tak, aby reštrukturalizácia nemohla byť vnímaná ako proces účelového spolupôsobenia dlžníka a správcu (príp. aj niektorých veriteľov) s cieľom vylúčiť významných veriteľov z rozhodovania a hlasovania.

18. Okresný súd v zmysle citovaného rozhodnutia postupoval v intenciách rozhodnutia nálezu Ústavného súdu SR a skúmal okolnosti pri posudzovaní a schvaľovaní prihlášok veriteľov S&B a SPP a.s. Riadil sa zákonnou úpravou, ktorá definuje, že jedným zo základných predpokladov potvrdenia plánu súdom je, že plán je v súlade so spoločným záujmom veriteľov, ktorý bol ako správne konštatoval okresný súd a Ústavný súd SR vo svojej judikatúre ustálil ako pojem spoločného záujmu veriteľov v reštrukturalizácii ako nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých, kedy meradlom je hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku alebo ako maximalizáciu uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom. Aby bol plán v súlade so spoločným záujmom veriteľov, musí byť reálny, t.j. uskutočniteľný a udržateľný. Okresný súd z uvedených dôvodov v napadnutom rozhodnutí posudzoval nie rovnaký postup správkyne pri posudzovaní prihlášky veriteľa S&B Enhanced Finance AG a SPP a. s. Okresný súd preto správne konštatoval, že správkyňa nepostupovala pri preskúmvaní prihlášok týchto veriteľov v zmysle ust. § 124 ods. 1 ZKR z odbornou starostlivosťou a nezvolila rovnaký prístup a kritériá pre posúdenie, či je prihlásená pohľadávka toho ktorého veriteľa sporná alebo nie. U veriteľa SPP a.s. nepovažovala právoplatné rozhodnutie súdu za právny dôvod vzniku záväzku, a teda ani za právny dôvod prihlásenej pohľadávky na rozdiel od uznania dlhu, ktorý ako právny dôvod vzniku pohľadávky uznala u veriteľa

S&B Enhanced Finance AG. Vychádzajúc z právnej úpravy za právny dôvod vzniku pohľadávky však nie je možné považovať ani uznanie dlhu, ktorý ako právny dôvod vzniku svojej pohľadávky označil veriteľ S&B. Veriteľ SPP a.s. vo voľnej prílohe popisuje právny dôvod prihlásenej pohľadávky ako dodávku zemného plynu dodávaného do odberného miesta LEVEN, a.s., Ku Bratke 5, Levice, na základe Zmluvy o dodávke plynu zo dňa 12.09.2003. Pokiaľ aj správkyňa usúdila, že označená zmluva o dodávke plynu taktiež nie je právnym dôvodom pohľadávky veriteľa nebol dôvod, aby naopak neakceptovala ako právny dôvod pohľadávky SPP a.s. právoplatné súdne rozhodnutie pokiaľ akceptovala ako právny dôvod pohľadávky veriteľa S&B Enhanced Finance AG právny úkon o uznaní záväzku. S týmto názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil v plnom rozsahu. Ďalej okresný súd správne zistil, že správkyňa v prípade veriteľa S&B Enhanced Finance AG v zozname pohľadávok ako právny dôvod záväzku uviedla nie zmluvu, ktorou dlžník potvrdil a uznal svoj záväzok, t. j. právny dôvod uvedený veriteľom v prihláške, ale akcionársku zmluvu napriek tomu, že veriteľ takto vôbec nedefinoval právny dôvod prihlásenej pohľadávky v prihláške. Správkyňa tak postupovala nad rámec údajov uvedených v prihláške veriteľa S&B Enhanced Finance AG, a teda v rozpore s ust. § 123 ods. 1 ZKR a kedy týmto svojím postupom konvalidovala nesprávny postup veriteľa pri prihlasovaní svojej pohľadávky. Okresný súd správne zhrnul, že prihlášky oboch veriteľov vykazovali hmotnoprávne nedostatky, kedy obaja veritelia nesprávne uviedli právny dôvod vzniku svojich pohľadávok, správkyňa však napriek tomu poprela len pohľadávku veriteľa SPP a.s. a pohľadávku veriteľa S&B Enhanced Finance AG napriek uvedeným hmotnoprávnym nedostatkom za spornú nepovažovala a v zozname pohľadávok svojvoľne uviedla iný právny dôvod vzniku jeho pohľadávky, pričom dôsledkom tohto rozdielného prístupu a postupu správkyne pri posudzovaní prihlásených pohľadávok týchto veriteľov je skutočnosť, že najväčším veriteľom v reštrukturalizácii dlžníka sa stala práve spoločnosť S&B Enhanced Finance AG, ktorej právny dôvod k prihlásenej pohľadávke a vôbec samotná pohľadávka veriteľa je však nepreskúmateľná, a ktorá pohľadávka s najväčšou pravdepodobnosťou v skutočnosti vyplýva zo záväzného listu a z akcionárskej zmluvy, ako to vyplýva z článku A - K Zmluvy o predbežnom vyrovnaní, ktorá zmluva je v bodoch 2.1.1 a 2.1.3 len uznaním záväzku, a ktoré listiny -

záväzný list a akcionárska zmluva neboli k prihláške pripojené, preto nemohla správkyňa s odbornou starostlivosťou tieto listiny, a teda právny dôvod a výšku prihlásenej pohľadávky tohto veriteľa, preskúmať.

19. Z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS/34/2016-41 zo dňa 13.09.2016 je nepochybne aj odvolacím súdom zistené, že ústavný súd uložil okresnému súdu, ktorý má právomoc rozhodnúť o potvrdení, ale aj o zamietnutí plánu, preskúmať konkrétne okolnosti reštrukturalizácie dlžníka vo väzbe na kritériá, ktoré ústia do zamietnutia plánu a až v prípade ich absencie rozhodnúť o potvrdení plánu. Rozhodnutie súdu sa pritom musí opierať o konkrétne zistenie a skutkové okolnosti reštrukturalizácie, pričom v súdenom prípade táto povinnosť bola zvýraznená tým, že veriteľ SPP a.s. pred potvrdením plánu jeho obsah namietal, správkyňu a okresný súd žiadal o vysvetlenie jeho obsahu a dal podnet na jeho neschválenie, čím poskytol okresnému súdu priestor na vyrovnanie sa s týmito námietkami. Keďže okresný súd postupoval v zmysle citovaného rozhodnutia, keď sa vysporiadal s nie rovnakým prístupom správkyne pri posudzovaní prihlášok veriteľov S&B Enhanced Finance AG a SPP a.s., pretože vychádzal zo zásady, aby bolo spravodlivo rozhodnuté z pohľadu všetkých veriteľov vysporiadať sa s danosťou, prípadne s absenciou zákonných dôvodov na zamietnutie plánu.“

55. Ústavný súd konštatuje, že citované právne závery krajského súdu nemožno považovať za prejav svojvôle či arbitrárnosti tvrdenej sťažovateľkami. Naopak, tieto sú v súlade s ústavným súdom prezentovaným záväzným právnym názorom vyjadreným v náleze č. k. II. ÚS 34/2016-41 z 13. septembra 2016, na čo správne poukázal aj samotný krajský súd.

56. Ústavný súd vo vzťahu k uvedenej námietke sťažovateľiek ďalej opätovne zdôrazňuje, že okresný súd v reštrukturalizácii vystupuje nielen ako orgán verejnej moci, ktorý rozhoduje o povolení reštrukturalizácie a o jej skončení, ale aj ako aktívny subjekt, ktorého povinnosťou je dohliadať na zákonný a spravodlivý proces reštrukturalizácie vo vzťahu ku všetkým veriteľom. Uvedená povinnosť je explicitne zvýraznená v § 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorých súd potvrdí

reštrukturalizačný plán len vtedy, ak nezistí dôvody na jeho zamietnutie. Inak povedané, zákonné dôvody na zamietnutie plánu súd musí preskúmať a ich existenciu vylúčiť skôr, ako rozhodne o potvrdení plánu. Len takýmto postupom súd naplní záruky, ktoré všetkým veriteľom ako účastníkom reštrukturalizačného plánu vyplývajú z ich práva na súdnu ochranu a tomu korelujúcej povinnosti všeobecného súdu im túto ochranu povinne poskytnúť (I. ÚS 367/2015, I. ÚS 300/2018).

57. Ústavný súd taktiež judikoval, že zo znenia § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko; II. ÚS 455/2012, II. ÚS 118/2016).

K námietke rozporu plánu so spoločným záujmom veriteľov

58. Sťažovateľky ďalej tvrdia, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu spočívajúce v konštatovaní rozporu plánu so spoločným záujmom veriteľov prvej sťažovateľky. Namietajú, že na zamietnutie plánu pre jeho rozpor so spoločným záujmom veriteľov je nevyhnutné, aby išlo o rozpor podstatný, o čo v danom prípade zjavne nejde. Navyše, plán možno plniť až po jeho schválení.

59. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: „20. K ďalšej odvolacej námietke dlžníka, a to že súd prvej inštancie rozhodol, že plán

nie je aktuálny, a preto nie je realizovateľný, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka dlžníka nie je dôvodná. Okresný súd správne v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že správkyňa sa vo vzťahu k veriteľovi S&B Enhanced Finance AG dopustila ďalšieho zvyhodňujúceho konania na schôdzi veriteľov dňa 18.10.2013, keď pre účely hlasovania a voľby za člena veriteľského výboru akceptovala počet jeho hlasov v plnom rozsahu 120.219.962 napriek tomu, že časť pohľadávky tohto veriteľa predstavoval nárok na zmluvnú pokutu 35.000.000 Eur (§ 126 ods. 3 v spojení s ust. § 95 ods. 2, 3 ZKR), ktorý je možné uspokojiť v poradí len ako podriadenú pohľadávku a v ktorom rozsahu tento veriteľ preto nebol oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať, ani byť volený do veriteľského výboru. Pri navrhovaní členov veriteľského výboru správkyňa vychádzala z nezákonného počtu hlasov tohto veriteľa, t.j. vrátane uvedených 35.000.000 hlasov zodpovedajúcich pohľadávke z titulu z voľnej pokuty veriteľa, aj v tomto rozsahu navrhla za člena veriteľského výboru a dala o ňom schôdzi veriteľa aj v tomto nezákonnom rozsahu hlasovať. Postupovala teda v rozpore so zákonom s ust. § 126 ods. 3 ZKR, v dôsledku čoho bol na predmetnej schôdzi veriteľov kreovaný veriteľský výbor v rozpore so zákonom, kedy za člena veriteľského výboru bol v plnom rozsahu hlasov, vrátane hlasov z titulu zmluvnej pokuty, zvolený veriteľ S&B Enhanced Finance AG, za člena výboru naopak nemohol byť ani volený veriteľ SPP a.s. v dôsledku jeho úplného popretia pohľadávok, a to aj judikovaných. Okresný súd správne zdôraznil, že jednou z kľúčových úloh veriteľského výboru je schválenie plánu, čo je zároveň predpokladom jeho predloženia schvaľovacej schôdzi. Neschválenie plánu veriteľským výborom má za následok povinnosť správcu bezodkladne požiadať súd o vyhlásenie konkurzu (§ 144 ods. 2 ZKR) a následne povinnosť súdu vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka (§ 131 ods. 2 písm. f/ ZKR). Účelom a zmyslom ust. § 126 ods. 3 veta štvrtá ZKR je preto dosiahnuť, aby veritelia spriaznení s dlžníkom nemohli ovplyvňovať priebeh reštrukturalizácie účasťou a hlasovaním vo veriteľskom výbore o pláne a mal naopak zabezpečiť a garantovať čo najobjektívnejšie veriteľského výboru vzhľadom na jeho právomoci za účelom objektívneho priebehu procesu reštrukturalizácie dlžníka. Ďalej okresný súd správne poukázal na fakt, že samotná zápisnica zo schôdze veriteľov zo dňa 18.10.2013 je zmätočná v tom, že podľa výsledkov hlasovania za všetky tri návrhy členov veriteľského výboru hlasoval len veriteľ S&B

Enhanced Finance AG s počtom hlasov 120.219.962, to znamená ďalší na schôdzi prítomný veritelia oprávnení hlasovať - INUQ, s.r.o. a Empire Services, s.r.o., logicky museli hlasovať buď proti alebo zdržať sa hlasovania, správkyňa aj napriek tejto skutočnosti pri všetkých troch hlasovaniach konštatovala, že proti hlasovalo 0 a zdržalo sa 0 hlasov a pri hlasovaní S&B Enhanced Finance AG uvádza výšku hlasov v percentách 100%, kedy tento veriteľ disponoval hlasmi 99,933%. Správkyňa pri žiadnom hlasovaní neuvádzala kto hlasoval proti a kto sa zdržal hlasovania. Celkový počet hlasov veriteľov, prítomných na schôdzi veriteľov dňa 18.10.2013, tak nezodpovedá výsledkom hlasovania uvedených v zápisnici. Zápisnica tak neposkytuje hodnoverný obraz o priebehu schôdze, na ktorej bol kreovaný veriteľský výbor a je preto v rozpore s ust. § 126 ods. 4 ZKR. Okresný súd preto dospel k správnejmu záveru, že sa jednalo o zásadné a podstatné porušenie zákona pri posúdení prihlásených pohľadávok veriteľov, pri kreovaní veriteľského výboru, kedy zo zápisnice nie je možné hodnoverne zistiť ako veritelia hlasovali o členoch veriteľského výboru, ktorého dôsledkom je následné porušenie zákona pri hlasovaní o pláne vo veriteľskom výbore zvolenom v rozpore so zákonom, a ktorého porušenia majú nepriaznivý vplyv na účastníka plánu veriteľa SPP a.s. (§ 154 ods. 1 písm. a/ ZKR), ktorý bol naopak postupom správkyne zbavený všetkých práv spojených s prihlásenou pohľadávkou, a teda práva aktívne sa podieľať na procese reštrukturalizácie a hlasovať o pláne minimálne jeho judikovaných pohľadávok.

21. Odvolací súd ďalej konštatuje, že nie je možné vytknúť okresnému súdu jeho záver, že po jednom roku plnenia plánu zo dňa 16.05.2016, keď aj dozorná správkyňa vzhľadom na podstatnú zmenu skutkových okolností po schválení plánu schvaľovacou schôdzou objektívne nemohla uviesť žiaden konkrétny údaj vychádzajúci z plánu, ktorý by potvrdzoval, že plán sa reálne plní. Do správy nebolo možné zistiť ako funguje dlžník po potvrdení plánu, aké záväzky plní, aké plnenia poskytuje, ktorým odberateľom, koľko má zamestnancov. V správe absentujú konkrétne ekonomické výsledky, ukazovatele, slúžiace pre porovnanie aktuálnej ekonomickej situácie dlžníka zo situáciou predpokladanou plánom pre toto obdobie 12 mesiacov, po potvrdení plánu. Bez náležitého obsahu dozornej správy nemá táto sama o sebe zmysel a znamená len ďalšie odčerpanie finančných prostriedkov z majetku dlžníka, ktoré by namiesto toho mali slúžiť k uspokojeniu

pohľadávok veriteľov. Dlužník ani správkyňa rozumne a presvedčivo nevysvetlili a nezdôvodnili, ako je možné ku dňu rozhodnutia súdu akceptovať ekonomické výstupy pre plnenie plánov, deklarované v pláne ku dňu jeho vyhotovenia, t.j. ku dňu 31.12.2013 (§ 217 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 196 ZKR), teda že po zmene skutkového stavu v rámci spoločnosti dlžníka je plán v súlade s ust. § 134 ods. 1 ZKR a v súlade so spoločným záujmom veriteľov. Vychádzajúc z uvedeného okresný súd preto správne konštatoval, že plán ku dňu rozhodnutia súdu nie je reálny. Súd nemal za preukázané, že plnenia veriteľom podľa jeho záväznej časti sú ku dňu rozhodnutia súdu uskutočniteľné a taktiež, že plán je schopný poskytnúť vyššiu možnú mieru uspokojenia veriteľov než v konkurze, a že je v spoločnom záujme veriteľov.“

60. Ústavný súd po preskúmaní citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že aj tieto závery krajského súdu v rámci námietok sťažovateľiek z ústavnoprávneho pohľadu obstoja. Krajský súd jasným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, prečo je reštrukturalizačný plán v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, ako aj to, prečo reštrukturalizačný plánu z roku 2013 nespĺňa podmienku aktuálnosti a realizovateľnosti. Tieto jeho závery sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnili.

K námietke (ne)rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 ústavy)

61. Sťažovateľky pred ústavným súdom taktiež namietajú, že zastavením reštrukturalizačného konania a začatím konkurzného konania, resp. vyhlásením konkurzu sa obchádza vôľa oprávnených veriteľov ako účastníkov reštrukturalizačného konania a zvyhodňujú sa veritelia, ktorí nemali hlasovacie právo a ktorým bolo takto umožnené opätovne v celom rozsahu uplatniť všetky práva v konkurznom konaní, ktoré by inak v reštrukturalizačnom konaní nemali.

62. Ústavný súd konštatuje, že táto námietka prvej sťažovateľky smeruje k záveru o porušení práva na rovnosť účastníkov jedného či viacerých jej veriteľov, nie však jej práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

63. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ môže pred ústavným súdom v zásade namietať iba porušenie svojich práv (...ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd; pozri tiež II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06), nie porušenie základných práv a slobôd iných účastníkov konania.

64. Takýto postup prvej sťažovateľky v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti prvej sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanej zjavne neoprávnenou osobou (porovnaj I. ÚS 343/09, II. ÚS 245/2011, II. ÚS 233/2013).

65. Pokiaľ ide o rovnakú námietku druhej sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy zaručuje (iba) procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Ústavný súd už taktiež judikoval, že konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok (III. ÚS 746/2017, III. ÚS 167/2018).

66. S ohľadom na už citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a už prezentované závery ústavného súdu k iným námietkam sťažovateľiek tak napadnuté uznesenie krajského súdu ústavnoprávne obstojí aj z tohto pohľadu.

K námietke týkajúcej sa nespravodlivých dôsledkov

67. Sťažovateľky napokon namietajú, že všeobecné súdy majú povinnosť zohľadňovať nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania. Vyhlásením konkurzu sa dosiahne nižšia miera uspokojenia veriteľov prvej sťažovateľky, ako by sa dosiahla pri reštrukturalizácii, čo je v rozpore so záujmom veriteľov a s účelom reštrukturalizačného konania. Krajský súd mal taktiež zohľadniť dôsledky svojho rozhodnutia, teda nevyhnutnosť jej zániku namiesto reštrukturalizácie, a to navyše v situácii, keď prvá sťažovateľka neporušila žiadnu zo svojich povinností.

68. Ústavný súd k tejto námietke v stručnosti konštatuje, že pri rozhodovaní všeobecných súdov boli práve tieto sťažovateľkami namietané skutočnosti predmetom ich prieskumu a rozhodovania. To, že prvá a druhá sťažovateľka vo výsledku nesúhlasia s vyhlásením konkurzu, samo osebe neznamená, že všeobecné súdy sa týmito otázkami, teda okrem iného opodstatnenosťou vyhlásenia konkurzu, dostatočným spôsobom nezaoberali. Naopak, z už citovaných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu jasne vyplýva, že všeobecné súdy venovali ich preskúmaniu a vyhodnoteniu náležitú a dostatočnú pozornosť.

69. Vzhľadom na všetko už uvedené je z pohľadu ústavného súdu možné v závere konštatovať, že v okolnostiach tejto veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva prvej a druhej sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ich práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keď z už uvedených záverov jasne vyplýva, že zásah do majetku sťažovateľiek bol predpísaný zákonom (zákon o konkurze a reštrukturalizácii), že sledoval legitímny cieľ ochrany (všetkých) veriteľov prvej sťažovateľky a že v okolnostiach tejto veci bol tomuto cieľu primeraný.

70. Ústavný súd dopĺňa, že k rovnakým záverom dospel aj vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 138/2019-12 zo 17. decembra 2019, ktorým bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená ústavná sťažnosť iného veriteľa prvej sťažovateľky, ktorý taktiež namietal

porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu.

71. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavných sťažností odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.3 Namietané porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

72. Vzhľadom na všetky už uvedené závery možno konštatovať, že napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré predstavuje vyústenie reštrukturalizačného konania, z pohľadu námietok prvej a druhej sťažovateľky smerujúcich primárne proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nemožno považovať za také, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu nimi označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

73. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavných sťažností prvej a druhej sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

74. Keďže obe ústavné sťažnosti boli odmietnuté, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľiek stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Jana Baricová
predseda senátu